

JAK JSEM KOUPIIL, TAK PRODÁVÁM

Neděle, 31. srpna 2022

Mám zde na Yukonu starého kamaráda ze starých dob, kdy jsme oba zavedli se psím spálením. Jmenuje se Mark a v těch dobách se společně se svým bratrem Jeffem živil coby majitel zlatého dolu. Co ovšem neznám, byli milionáři. Spáť naopak - když se tábila na konci sezony polímal buldozer a zřívě klesla cena zlata, musely finanční situace zachránit manželky, které měly "normální" práci. Oba kluci se během let odšťhovali o poáť dít na jih a já je dlouho nevidím.

Marka

jsem potkal před dvěma lety na letišti ve Whitehorse. Já s Joanne jsme byli na cestě do Česka a Maroka, Mark letěl na Ukrajinu. Zamíloval se tam do nějakého městečka, ať jsem, ať se u něj jazyk. A přibližně se zamíloval i do celého země a tamních lidí. Mám jsem o Marka v poslední době trochu strach a snažil se ho proto bezvýsledně kontaktovat.

AA

věra - objednal jsem v městečku restauraci "take out" pro sebe i Joanne a tu předhodinku, kterou to zabere, jsem se rozhodl geniálně vyřadit těm, že zaskočím "na jedno" do oblíbeného baru Snake pit, neboli Hadíhně-zdo. A kdo tam nesedí, nevíš, vusatě Mark se svým pirátským áčkem, zakrývá hlavu. Setkání bylo bouřlivé, Mark vyprávěl a věnské já dlo mezitím značně vychladlo.

Na

Ukrajina byl naposled v listopadu a prosinci. Jeho páťtelkyně vlastnila byt na sádlíti na sever od Charkova, ve které se žila se svou dcerou. Měla rodinu na obou stranách hranic, její bratr měl prodejnu a servis aut. Mark odjel zpět do Kanady před Novým rokem, plánoval se vrátit zpět na Ukrajinu i se synem. Nedošlo k tomu kvůli nástupu omikronu, který zneškodnil cestování. A navíc se mnohým varování páťtelkyně močným ruským átokem. Těm varováním přibližně v páťevě ruský jazyk Charkov, nikdo neví, lid si mysleli, že pokud nějaký konflikt opravdu bude, oblastem, kde žijí páťevě ruský mluvčí - lidé, se vyhne.

Invaze

ale navzdory Putinovým láčím páťi. A s takovými hrůzami, které nikdo ani ve snu nečekal. Okupantům se nepodařilo dostat dostatečně blízko k centru Charkova, tak aspoň zničili dlelostíem páťedmostí - na jeho severní části. Z bytu Markovy páťtelkyně jsou trosky, dealship jejího bratra prostě zmizel. Páťesto, že jsou to jejich etnické Rusové a že v té chvíli nenájdě; továrna na zbraně nebo dokonce vojenská základna. Prostě teror proti civilnímu obyvatelstvu, nic víc...

Mark

mám ukázal na svém mobilu video z těch mých. Něco, co vím v televizi ukázat prostě nemohou. Protože zřejmě rodiny s malými dětmi, bývají - hočím - městem ke stanici metra, rodiny, které musí páťeskakovat mrtvoly, to prostě odvydat nejde. Zvláště pokud se torso nějaké ženy bez noh poáť jde hůbe. Stará manželka ze stejného domu se asi o dvě stě metrů opozdili, oba roztrhal dlelostílecký granát. A tohle okupanti nazývají - "osvobození".

Markova

páťtelkyně i její dcera jsou teď bezpečné. V podnějmu v Polsku, v blízkosti slovenských hranic. Přibližně nedaleko jakéhosi hor. "To budou asi Tatry, Marku", řekl jsem.

Spousta

její ch krajan se dnes do Charkova vrací - a místo se opravuje. Jenže tahle rodinka přišla o všechno, co za celá život vybuodovala a navíc - Rusáci se tu oblast znovu snaží bombardovat. Co mě z té konverzace ulpělo v paměti nejvíce - Ukrajinci jsou podle Marka národ, který tě drží - přitom sobě jako nikdy předtím. A budou svoji zemi bránit i nadále. Nezávisle na tom, že mluví - třeba rusky. Jazykem, který se tě snaží učit i Mark.

Mikin